

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ฤดู
ลับ
ใต้
ท่มู่
ดาว
北斗

1

เม้งซื่อ (梦溪石) เขียน
ศิตกาล แปล
จ๊อซ่งโหยวเขียน ภาพ

ทดลองอ่าน

every
ฟังฮือ (夢溪石) เขียน
สีตภาพ และ
จัดตั้งโดยฮือฮือ ฮาน
www.facebook.com/everyyyy

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

เอเวอร์วายเป็นขอแนะนำเสนอผลงานของอาจารย์เมิ่งซีซือ นักเขียนคนโปรดของใครหลายคน ที่เคยฝากความประทับใจมาแล้วหลายเรื่อง ไม่ว่าจะป็นรัชศกเจียงฮว่าปีที่สิบสี่ พันสวาท และมังกรอำพราง

คราวนี้เป็นเรื่องราวของ 'หลิงซู' นายตำรวจเล็กๆ คนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ไปวันๆ เข้าตื่นมาไปทำงาน เย็นเลิกงานก็ไปหาของอร่อยใส่ท้องก่อนกลับบ้าน แวะโรงเตี๊นร่ำบ้างเป็นบางครั้งพอให้มีสีสันในชีวิต แต่แล้วคนที่ดูธรรมดาๆ คนนี้กลับตกเป็น ผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมขึ้นมา โดยที่ผู้ตายเป็นอดีตคนรักของเขาเอง

แม้จะสับสนมึนงงในทีแรก แต่เมื่อจับต้นชนปลายได้แล้ว หลิงซูก็ไม่รีรอที่จะสืบหาความจริงด้วยตัวเอง เพราะตนยอมเป็นที่พึ่งแห่งตน (แต่ถ้ามีคนมาช่วยเขาด้วย อีกลักคนสองคนก็ยอมดีกว่าแน่นอน) ฆาตกรตัวจริงที่โยนเผือกร้อนมาให้เขาจะเป็นใคร มีจุดประสงค์ใดแอบแฝงในหลุมพรางนี้หรือไม่ รีบพลิกหน้ากระดาษไปช่วยหลิงซูตามหาคนร้ายและเอาใจช่วยให้เขารอดพ้นจากเคราะห์ใหญ่ครั้งนี้กันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

- * หลิงซู นายตำรวจธรรมดาๆ ผู้ใช้ชีวิตเรียบง่ายไปวันๆ คนหนึ่งในอดีตสกุลหลังของเขารุ่งเรือง มีหน้ามีตาในสังคม แต่เมื่อบิดามารดาเสียชีวิต หลิงซูเหลือแค่พี่สาวเพียงคนเดียว สกุลหลังก็ค่อยๆ หายไปจากวงสังคมชั้นสูง และทำให้หลิงซูจำเป็นต้องเป็นเสาหลักหนึ่งเดียวของครอบครัว
- * ศาสตราจารย์เยวี่ต้งต้ง คุณชายสี่สกุลเยวี่ต้งซึ่งเป็นหนึ่งในตระกูลใหญ่ที่มีอิทธิพลและเป็นที่ยอมรับกว้างขวางของนครเซี่ยงไฮ้ เขาเป็นเพื่อนสมัยเรียนของหลิงซู ปัจจุบันสอนวิชากฎหมายในมหาวิทยาลัย และเป็นทีปรีชาพิเศษให้กับสำนักงานกิจการตำรวจ มีความสามารถโดดเด่น ผู้คนจึงให้การนับหน้าถือตาเขาไม่น้อย
- * ตู้อ้วนหนิง สาวงามคนดังของนครเซี่ยงไฮ้ เป็นนักเรียนรุ่นเดียวกับหลิงซูและเยวี่ต้งต้ง ทั้งยังเป็นอดีตคนรักของหลิงซูอีกด้วย ก่อนที่สกุลหลังจะตกต่ำ ทั้งสองตระกูลหมายมั่นให้หลิงซูและตู้อ้วนหนิงแต่งงานกัน แต่เมื่อสถานการณ์พลิกผัน ความตั้งใจแต่เดิมจึงหายวับไป
- * เหลอโย่วอัน ดาราภาพยนตร์ซึ่งกำลังได้รับความนิยมอย่างมากในเซี่ยงไฮ้ หน้าตาและบุคลิกลึกลับงดงามอ่อนหวาน ถึงขั้นที่มีคนกล่าวว่าเธอจัดอยู่ในประเภทคนที่งามล้ำจนเมื่อพบครั้งหนึ่งก็ยากจะลืมเลือน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
และการฆาตกรรม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

นิ้วเรียวยาวลูบไปบิยาสูบที่ทำจากหยกขาวเบาๆ คุรู่หนึ่ง จากนั้นก็ปล่อยให้น้ำมันตกลงบนเตียง

หญิงสาวหวอดแล้วลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า ก่อนจะเดินโซเซไปถึงอ่างล้างหน้า เธอบิดเปิดก๊อกน้ำอย่างเบาเมื่อ สายตาดูเรื่อยเอื่อยล่องลอย ร่างกายไร้เรี่ยวแรงปกเปียกเหมือนเส้นมะเหมี่ยว

ข้างหลังมีการเคลื่อนไหว

หญิงสาวมองเห็นคนมาใหม่ในกระจกเงา

"มาได้ยังไงคะ" เธอค่อยๆ คลี่ขี้ม ดูยั่วเย้าเสนาหา "พอดีเลย มาช่วยฉันเลือกก็แพ้หนอยสิคะ วันนี้..."

พูดไม่ทันจบ สีหน้าในกระจกพลันแปรเปลี่ยนเป็นหวาดกลัว!

"คุณจะทำอะ...ฮ้า!"

เสียงกรีดร้องที่กำลังจะออกมากลับถูกอุดเอาไว้อยู่ในลำคอ เธอพยายามดิ้นรนสุดชีวิตเพื่อตะกุยมือของอีกฝ่าย เล็บที่ปกติเธอบำรุงดูแลจนเป็นความภาคภูมิใจ ในตอนนี้กลับฉีกหักเพราะแรงจิกที่งัดเลือดไหลออกมาร่วงเล็บนั่นแยกไม่ออกว่าเป็นเลือดของใครกันแน่

ทว่าสิ่งนี้ก็มิแต่จะทำให้อีกฝ่ายยิ่งตอบสนองด้วยความโหดเหี้ยมมากขึ้น หญิงสาวอ้าปากกว้างทันที!

เธอไม่สามารถหายใจเอาอากาศที่กระหายจะกอบโกยเข้าไปได้แม้แต่หน่วย

และกำลังเดินไปสู่ความตายของตนเร็วยิ่งขึ้น

ใบหน้าที่ปกติจะยิ้มแย้มแจ่มใสทำให้ผู้ชายทั้งหลายสติหลุดลอยได้ นั่นกำลังบิดเบี้ยวอย่างรุนแรง เส้นเลือดที่หน้าผากปูดนูน ดวงตากลอกขึ้นข้างบนเล็กน้อย ณ เขตแดนแห่งสนธยาอันสลัวราง ความคิดที่วาบผ่านมาทำให้เธอตระหนักได้อย่างพร้นพรุ้งว่าผ้าที่รัดอยู่บนคอตัวเธอนั้นก็คือเสื้อคลุมนอนที่เธอเพิ่งจะทิ้งเอาไว้บนเตียงนั่นเอง

เธอซื้อเสื้อคลุมผ้าแพรตัวนี้มาเมื่อเดือนที่แล้ว เธอชอบมันมากจึงมักจะสวมอยู่บ่อยครั้ง

รองเท้าแตะถูกถีบออก ร่างของเธอถูกลากมาที่ห้องนอน เท้าเปล่าเปลือยทิ้งรอยขึ้นบนพื้นเอาไว้สองรอย

คนที่กำลังรัดคอเธออยู่ไม่ได้มีความสงสารเห็นใจเธอแม้แต่น้อย เมื่อเห็นว่าเธอไม่มีแรงดิ้นแล้วก็ยิ่งเพิ่มแรงขึ้นอีก

สำหรับคนที่ใกล้ตาย ในขณะที่ชีวิตกำลังถูกบั่นให้สั้นลงทุกนาทีทุกวินาที สองขาของเธอค่อยๆ...หยุดเคลื่อนไหว

ร่างของเธออ่อนปวกเปียกอยู่บนเตียง แต่ดวงตารูปเมลิ็ดซิ่ง* กลับเบิกโพลง จ้องเหม็งไปที่เพดาน

ตายตาไม่หลับ

หย่าฉีกกำลังหีบจับเครื่องสำอางที่อยู่บนโต๊ะของตนอย่างว่าเงิ

เธอตั้งเลอยู่นานระหว่างครีมสองยี่ห้อคือเซียงไฮ้ ไวฟ์กับเฮซลิน แล้วก็ทนไม่ไหวเลือกเฮซลินที่เพิ่งซื้อใหม่ในที่สุด

ผ้าขวดของบรรจุกันทีใหม่เปิดยากอยู่บ้าง แต่กลิ่นหอมที่ลอยมาแตะจมูกเมื่อทาลงบนหน้าก็ดับความไม่พอใจของเธอได้อย่างรวดเร็ว

พอมองดูคนในกระจกแล้วหย่าฉีกก็รู้สึกสลดใจดงามตามหน้าตาของตนไปด้วย

* เมลิ็ดซิ่ง หรือเมลิ็ดแอปปริคอต เป็นผลไม้ที่มีเมล็ดคล้ายกับเมล็ดอัลมอนต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวตะวันตกมักหยิบยกมาเปรียบเทียบกับดวงตา

สำหรับเธอแล้ว มันก็เป็นเพียงคำคำคืนธรรมดาในบรรดาหมื่นพันคืนเท่านั้น แต่ในคืนนี้ การมาของคนคนหนึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

"หย่าฉี คุณชายหลังจากแล้ว เขาอยากพบเธอแนะะ"

หย่าฉีหันขวับไปทันทีแล้วก็หันกลับมาอย่างรวดเร็ว เธอคว้าลิปสติคของแท่นจี้* ที่ยังไม่ได้เปิดและอยู่ไกลตัวเธอที่สุดมาเปิดออก บิดหมุน แล้วส่องกระจกพลาจกลางทาลงบนริมฝีปากด้วยความประณีต

นี่คือสินค้าฝรั่งที่เธอเพิ่งจะซื้อใหม่จากห้างหย่งอัน เธอทำใจใช้มันไม่ลงอยู่ตั้งหลายวัน

เสียงด่าบ้าน** หัวเราะคิกคักจากด้านหลังดังโกล้งเข้ามา

"ได้ยินว่าคุณชายหลังจากแล้วดีใจขนาดนี้เลยหรือ"

หย่าฉีเหลือบตามองในกระจก "ฉันว่าเธอดีใจกว่าฉันอีกนะ ปากจะฉีกถึงหูแล้วนั่น!"

ด่าบ้านเอ่ย "คุณชายหลังทิ้งรูปหล่อ พูดจากก็น่าฟัง แถมยังรู้จักเอาอกเอาใจอีก ใครจะไม่ชอบล่ะ น่าเสียดายที่เทียบกับพวกลูกคนรวยจริงๆ แล้วยังต่างกันนิดหน่อย แต่หน้าหล่อขนาดนั้นก็พอแล้ว ไม่รู้ว่าคืนนี้เขาจะซื้อเวลาพาเธอออกไปข้างนอกหรือเปล่า ถ้าเด็กกว่านี้อีกสักสิบปีนะ ฉันจะเกาะติดเขาเลย จะยอมออกไปกับเขาด้วยเอ้า!"

หย่าฉีเบ้าปาก เธอไม่ได้พูดอะไร มัวแต่มองพิจารณาตัวเองในกระจกให้ถี่ถ้วน

ริมฝีปากสีแดงสดทำให้ใบหน้าที่แต่งมาด้วยความประณีตดูงดงามยิ่งขึ้น คุณชายหลังคงจะสังเกตเห็นว่าวันนี้เธอมีอะไรแปลกไป

ขณะกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น ด่าบ้านก็เห็นเด็กสาวคนหนึ่งยืนอายนๆ อยู่ข้างๆ

"มัวแต่มาอ้าอึ้งอยู่ตรงนี้ทำไม ออกไปกับฉันสิ คุณชายหลังพาเพื่อนมาด้วยแนะะ พอดีเลย!"

* แท่นจี้ คือแบรนด์เครื่องสำอางจากสหรัฐอเมริกา มีมาตั้งแต่ยุค 1920 และยังคงจำหน่ายจนถึงทุกวันนี้ แต่ปัจจุบันวางขายเฉพาะที่ The Vermont Country Store ในรัฐเวอร์มอนต์ ประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น

** ด่าบ้าน มีความหมายว่าหัวหน้า หรืออาจหมายถึงผู้จัดการ ในที่นี้คือคนที่คอยจัดการเรื่องต่างๆ ของสาวเด่นรำ

เด็กสาวมีชื่อว่าโรส เธอเป็นสาวเดินรำที่ฟลอเรนซ์เพิ่งรับเข้ามาทำงานเมื่อสองสามวันก่อน ยังไม่รู้กฎเกณฑ์มากนัก และยังไม่ค่อยมีประสบการณ์ด้วย "คุณชายหลังเป็นใครคะ เป็นลูกค้าประจำที่นี่หรือ" เธอถามอย่างสงสัย ทั้งสามเดินไปตามทางเดินรูปกรอบสี่เหลี่ยมที่มีแสงไฟกะพริบ รองเท้าสั้นสูงกระทบพื้นจนเกิดเสียงใสดังเป็นจังหวะ

หย่าฉีไม่ได้สนใจจะตอบคำถาม ต่าป็นจึงเอ่ยอีกประโยค "รีบตามมาสิ!"

โรสได้แต่รับคำแล้วพยายามทำตัวให้ชินกับความรู้สึกไม่คุ้นเคยกับรองเท้าสั้นสูง

เดิมที่บ้านของเธอก็นับว่ามีฐานะพออยู่ได้ ตัวเธอกำลังเรียนมัธยมต้น ทว่าไม่กี่ปีก่อนพ่อก็ป่วยและเสียชีวิตกะทันหัน ที่บ้านขาดเสาหลัก ฟ้าถล่มภายในคืนเดียว และเพื่อจะส่งเสียน้องชายเรียน โรสจึงได้แต่เลือกมาทำงานที่ฟลอเรนซ์

คนใจร้ายแบบนี้ในโรงเดินรำต่าป็นเห็นมามาก ยุคสมัยนี้สิ่งที่มีไม่เคยขาดมากที่สุดก็คือคนที่ต้องใช้ชีวิตล่องลอยไร้จุดหมายอย่างไม่เต็มใจ ทว่าอย่างน้อยที่สุดการเป็นสาวเดินรำก็มีรายได้ไม่เลว

ชื่อกึ่งจีนกึ่งฝรั่งอย่างโรส* ต่าป็นก็เป็นคนตั้งให้หลังจากเด็กสาวเข้ามาที่โรงเดินรำแห่งนี้แล้ว นับว่าเป็นชื่อในวงการของเธอก็ว่าได้

บนแผ่นดินเซียงไฮ้อันกว้างใหญ่นี้ แม้ฟลอเรนซ์จะไม่อาจเทียบเคียงโรงเดินรำอย่างพวกไปเล่อเหมิน เซียนเล่ออู่กุง ต่าปู้ซู่ย หรือเวียนนาได้ แต่ก็ถือว่าพอจะมีชื่อเสียงอยู่บ้าง อีกทั้งฟลอเรนซ์ยังไม่ปฏิเสธลูกค้า พวกเขารับลูกค้าระดับต่างๆ ด้วยขอบเขตกว้างทีเดียว

ไม่เหมือนอย่างพวกไปเล่อเหมินซึ่งคนที่จะเข้าได้ต้องทั้งรวยและมีสถานะสูงส่ง ไม่ใช่ที่ซึ่งคนธรรมดาจะจับจ่ายได้ไหว

ถ้าโรสขยันสักหน่อย ภายในเวลาหนึ่งเดือนเธอก็จะมีเงินส่งเสียน้องชายเรียนได้สบายๆ และอาจจะเหลือเอาไว้จับจ่ายใช้สอยไม่น้อยอีกด้วย

โรสได้พบกับคุณชายหลังที่ต่าป็นบอกว่า 'ทั้งรูปหล่อและพูดจาน่าฟัง'

* คำว่าโรส จะอ่านแบบจีนว่าหลิวชื่อ ซึ่งฟังดูคล้ายชื่อจีนเช่นกัน

คนนั้นอย่างรวดเร็ว

อีกฝ่ายสวมชุดแบบตะวันตกสีเทาดำ จัดแต่งทรงผมเหมือนวัยรุ่นมากมาย สมัยนี้ เพียงแต่ไม่ได้ลงน้ำมัน เขาจึงดูสบายๆ และค่อนข้างสดชื่น การแต่งตัวก็ไม่ได้แปลกอะไร

โรสเคยเห็นพวกคุณชายที่ดูหรูหราไปทั่วทั้งตัว แล้วก็เคยเห็นพวกนกยูงที่ชอบแต่งตัวจนลายพร้อยยิ่งกว่านี้มาแล้ว แต่เธอก็รู้ได้ทันทีว่าหากใครสักคนหน้าตาดีพอ จะสวมชุดอะไรก็ไม่สำคัญ เพราะเขาจะสามารถสวมเสื้อผ้าธรรมดาๆ ให้ออกมาดูไม่ธรรมดาได้

บนโลกนี้มีคนมากมายที่หน้าตาขึ้นอยู่กับเสื้อผ้า แต่คนที่เสื้อผ้าขึ้นอยู่กับหน้าตาอย่างคุณชายหลังนั้นมีเพียงหนึ่งในพัน มีน้อยเหลือเกิน

"คุณชายหลัง!"

โรสเห็นหย่าฉีโผล่เข้าไปเหมือนนกน้อยแสนสุข รองเท้าส้นสูงนั้นเมื่ออยู่กับเท้าของอีกฝ่ายก็ดูเบาหวิว

ใบหน้าของคุณชายหลังมีรอยยิ้มเกียจคร้านประดับอยู่ "หย่าฉี ทาลิปสติคใหม่ไซ้ใหม่ สวยกว่าครั้งที่แล้วอีกนะ!"

หย่าฉีทิ้งประหลาดใจทั้งยินดีดังคาด "มองออกด้วยหรือคะ"

คุณชายหลังเอ่ยว่า "มองเห็นตั้งแต่ไกลแล้ว ปากแดงสดเขียว แถมตัวยังไม่ทันมาก็ได้กลิ่นหอมก่อนแล้ว"

หย่าฉีพูดอย่างดีใจ "นี่เป็นลิปสติคแทนจ์ที่เพิ่งออกใหม่เลยนะคะ ทั่วทั้งเซียงไฮ้มีแค่ที่ห้างหย่งอันเท่านั้น แล้วยังขายแบบจำกัดจำนวนด้วย ฉะนั้นให้คนไปต่อแถวตั้งนานนะ เกือบจะซื้อไม่ได้แล้วล่ะคะ!"

หย่าฉีเดินไปกอดแขนคุณชายหลังพลาญพุดคุยกะหงุกะหนึ่งกับเขา

โรสถูกต๋ำบ้านผลักให้ไปหาชายหนุ่มที่อยู่ข้างคุณชายหลัง

คนที่มาโรงเตี๊นรำก็มาเพื่อเตี๊นรำ

ท่ามกลางท่วงทำนองที่บรรเลง โรสสงวนท่าทีด้วยความขัดเขินเล็กน้อย เห็นได้ว่าเธอเก้ๆ กังๆ เมื่อขยับก้าวเตี๊นรำไปกับคู่เตี๊น

การเตี๊นรำดึงให้ระยะห่างของทั้งคู่เข้ามาใกล้กันอย่างรวดเร็ว แล้วเธอก็รู้

จากปากของชายหนุ่มว่าคุณชายหลังชื่อเต็มคือหลังชู เป็นตำรวจนายหนึ่งของสถานีตำรวจเขตเจียงวัน ส่วนคนที่เดินร่ำอยู่กับเธอชื่อเจียงชื่อ เป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนสนิทของหลังชู

รูปร่างเจียงชื่อก็นับว่าสมส่วน แต่เมื่ออยู่กับหลังชูก็ยากจะเลี้ยงไม่ไห้เปรียบเทียบกันเป็นแสงจันทร์กับประกายดาวได้

สายตาของโรสอดไม่ได้ที่จะไล่ตามแสงไฟบนฟลอร์เดินร่ำไปยังเงาร่างนั้นอีกครั้ง

หลังชูเดินร่ำเก่งมาก อย่างก้าวของเขาทั้งพลัดไหวรรวดเร็วและแข็งแกร่ง เส้นผมที่ไม่ได้ลงน้ำมันขยับปลิวไปตามจังหวะก้าวเดินเบาๆ

ครั้งแล้วครั้งเล่า เช่นเดียวกับหัวใจสาวน้อยของโรสที่เดินตึกตัก เธอเลื่อนสายตาไปวางไว้ที่หางตาของอีกฝ่าย

แสงพรวิบวิวาบโฉบบินขึ้นเป็นสาย แล้วระเบิดกระจายทิ้งร่องรอยเอาไว้ในอกข้าวพริบตา ดอกท้อสีชาด งดงามละลานตา

"คนเราแค่น้ำตาดีมันก็ต่างออกไปแล้ว มีสาวเดินร่ำมาให้ค่าขนมอีกนะ!"

เสียงเจียงชื่อบ่นให้ได้ยินข้างหู

โรสมองดูให้ชัดแล้วก็เห็นจริงๆ ว่าหย่าฉีเอาผ้าเช็ดหน้าห่ออะไรบางอย่างมิดชิดยัดใส่มือของหลังชู

สมัยนี้โรงเดินร่ำแบ่งเป็นระดับต่างๆ ลูกค้าที่มาโรงเดินร่ำก็แบ่งเป็นระดับเช่นกัน แต่ต่อให้เป็นลูกค้าที่ใจแคบสักแค่ไหนก็ต้องเปิดขวดเหล้าให้สาวเดินร่ำสักขวด จ่ายเงินเล็กๆ น้อยๆ บ้าง

ส่วนพวกลูกค้ามือใหญ่ใจโตก็อาจจะมลาญเงินมากๆ ในคราวเดียวอย่างการพาสาวเดินร่ำออกไปเที่ยวข้างนอก หรือถึงกับเช่าห้องโรงแรมระยะยาวซื้อห้องพัก เก็บเมียร้อยเอาไว้ในห้องแพงๆ ทว่าโรสเพิ่งจะเคยเห็นสาวเดินร่ำเป็นฝ่ายให้เงินลูกค้าเป็นครั้งแรก

เธอควรจะรู้สึกตกใจ แต่เมื่อมองหลังชูใจของเธอก็ค่อยๆ สงบลง

โรสถึงกับรู้สึกว่าจะเข้าใจได้เสียด้วยซ้ำ หากเป็นเธอก็ไม่แน่ว่าอาจจะ...

เพลงเดินร่ำจบไปหนึ่งเพลง

หย่าฉียังอยากจะได้เงินร่ำรวย แต่จึงซื้อปล่อยมือไวรัสและเดินไปหาหญิงแล้ว
"นายดูเจ้าไล่นตรงนั้นสิ"

หญิงซื้อใช้ซื้อมือสะกดศอกหญิงซูเบาๆ แล้วพยักพืดไปข้างหน้า
"ทำไมเธอ"

"เมื่อเข้ามีคนจะเรียกรถลากแล้วไม่ทันระวังจนไปชนเจ้าไล่นนั้นเข้า
เจ้าไล่นเลยอัดอีกฝ่ายไปหนึ่งยก ตอนอีกฝ่ายจากไปยังเดินกะเผลกอยู่เลย
น่าสงสารมาก"

ฟังดูเหมือนอยากจัดการเสียอย่างนั้น

หญิงซูเอ่ย "นายรีบมาแล้วเธอ"

หญิงซื้อหัวเราะฮึๆ "เจ้าหมอนี้ดูกว้างขนาดนี้ ฉันยังคิดเลยว่าเขามีเส้นสาย
อะไรคอยสนับสนุนอยู่ พอสืบดูก็รู้ว่านี่เป็นตำรวจระดับกลางอยู่กรมตำรวจ
เท่านั้นเอง เส้นของเขายังสั้นไม่ได้เลย!"

หญิงซูหน้านิ่ง "ฉันจะไปมีเส้นสายอะไรได้ ก็แค่ตำรวจตัวเล็กๆ ทำมาหากิน
รอวันตายคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ต้องมาพาดพิงเลย"

"ได้ๆ ไม่พาดพิงนายก็ได้! เดี่ยวฉันไปหาเรื่องต่อยเขาสักยกดีไหม"

หญิงซูเลิกคิ้ว ทนไฉนนั้นก็ยิ้มร้ายออกมา "ฉันมีวิธีที่ดีกว่านั้น"

เจ้าไล่นหวงไม่พอใจคู่ต้นของตนมาก เขาจึงหย่าฉีที่อยู่ไม่ไกลมาดักพัก
แล้ว ตีที่ข้างกายอีกฝ่ายยังมีลูกค้ำอยู่ และเขาก็ไม่รู้เบื่องลิกเบื่องหลังลูกค้ำ
คนนั้น จึงไม่กล้าบุ่มบ่ามเข้าไป

ใครๆ ก็รู้ว่าเซียงไฮ้อันกว้างใหญ่นั้นเป็นที่ซึ่งมีเสือมีมังกรซ่อนตัวอยู่
หากไม่ระวังก็อาจไปกระทบกระทั่งกับคุณชายตระกูลใหญ่หรือพวกนายหน้า
ค้าขายกับชาวตะวันตกได้ และคนเหล่านี้ไม่ใช่คนที่เจ้าไล่นหวงจะไปเหยียด

เจ้าไล่นหวงหาโอกาสดักบริกรที่มาเสิร์ฟเหล้าแล้วยึดเงินไปเล็กน้อย
เพื่อสอบถามสถานการณ์ของสองคนทางนั้น

เมื่อรู้ว่าหญิงซื้อกับหญิงซูไม่ใช่แขกระดับสูงและไม่เหมือนคนที่มีเส้นสายใหญ่
อะไร เขาจึงวางใจ แล้วเดินไปหาอีกฝ่าย

"พี่ชายแซ่อะไร ผมแซ่หวง มาคนเดียวหรือ"

เจ้าไล่นหวงส่งบุหรี่ยื่นอีกฝ่ายอย่างเป็นธรรมชาติ ยื่นมือไปพลางยืมให้ด้วย จากประสบการณ์คร่ำหวอดในวงการของเขา วิธีนี้ได้ผลเต็มร้อย

อีกฝ่ายจะต้องถามแน่นอนว่าเขารับราชการที่ไหน แล้วเขาก็จะพูดถึง น้ำของตนขึ้นมาอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตามอีกฝ่ายก็ต้องเห็นแก่งหน้าน้ำของเขาบ้าง จากนั้นสาวเดินรำคนสวยคนนี้ก็จะเป็นของเขาในคืนนี้แน่นอน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นก็กลับอยู่เหนือความคาดหมายของเขาโดยสิ้นเชิง เจิงซื่อรับบุหรี่ยื่นของเขาไป แล้วจู่ๆ ก็ร้องเอ๊ะขึ้นมา

"นี่ผมเคยเจอคุณที่ไหนหรือเปล่า"

เจ้าไล่นหวงนิ่งงัน เขาหัวเราะพลางพูด "ไม่หรอกมั้งครับ ผมรู้สึกไม่คุ้นหน้า พี่ชายเลยสักนิด"

"นี่ก็ออกแล้ว คุณคือผู้ต้องหาคดีฆ่าล้างครวัหน้าศพเมื่อปีที่แล้วนี่เอง!" เจิงซื่อตั้งข้อสงสัยหลังดู "มาดูซิ ภาพเหมือนของผู้ต้องหาเหมือนกับตัวจริงเป๊ะๆ เลยใช่ไหม"

หลังชুমองสำรวจอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจรดเท้า เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ก็เหมือนอยู่นิดๆ นะ"

เจ้าไล่นหวงพูดด้วยความโกรธ "เรื่องเหลวไหลบ้าบออะไร! ฉันทแซ่หวง ชื่อซง ฟังให้ดีๆ นะ ชื่อซงจากคำว่าคุณเขาสูง* ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับผู้ต้องหา นั้นเลย น้ำของฉันทเป็นใคร พวกแกรู้หรือเปล่า!"

เจิงซื่อทำสีหน้าจริงจัง "ต่อให้น้ำของคุณเป็นนายกเทศบาลนครเซี่ยงไฮ้ ก็ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ คุณจะทำผิดหรือไม่ผิด พวกเราเป็นตำรวจจาก สถานีตำรวจเขตเจียงวัน รับผิดชอบพี่ชายไปกับพวกเราหน่อย ถ้าสืบสวนออกมา แล้วพบว่าวิธีสุจริตก็ต้องปล่อยตัวอยู่แล้ว"

พูดจบก็คว้าข้อมืออีกฝ่าย หยิบกุญแจมือทองเหลืองออกมาเพื่อจับกุม

เจ้าไล่นหวงทั้งตกใจทั้งโกรธ เขาไม่คิดว่าตนจะไม่ทันได้ตีสันทอีกฝ่าย สาวเดินรำคนสวยก็ยังไมทันได้จับ กลับกลายเป็นฝ่ายหลงกลเสียเองแล้ว

* ภูเขาสูง ภาษาจีนอ่านว่าชางซาน (嵩山)

"น้ำฉันซื้อหวงหมิง หวงหมิงแห่งกรมตำรวจน่าจะรู้จักใหม่! ยังจะกล้ามาจับซีซิวอีกเหรอ! ระวังเถอะเขาจะได้พวกแกออกหมด แม่เอ๊ย พวกแกมันกล้าเกินไปแล้ว...โธ๊ย!"

หลังชูตีบด้านหลังข้อพับเข่าของอีกฝ่าย

เจ้าไล่นหวงที่กำลังแยกเขี้ยวตวัดกรงเล็บจึงเสียหลักล้มลงไปด้านหน้า ทำให้ข้อมือนื่นออกไปเข้ากฏูญแจมือที่รอกอยู่พอดี เกิดเสียงดังกรึก กฏูญแจมือทองเหลืองสัมผัสผืนแนบกับผิวหนัง เฉิงซื่อยิ้มแผล่ให้เจ้าไล่นหวงที่กำลังงยหน้ามอง

"ไปกันเถอะพี่ชาย"

เขาไม่สนใจว่าน้ำของเจ้าไล่นหวงจะเป็นตำรวจสังกัดกรมตำรวจหรือเป็นนายกเทศบาลนคร พวกเขาจะควบคุมตัวเจ้าไล่นหวงไปสั่งสอนตลอดคืนอันยาวนาน หากเบื้องบนส่งคนมาก็มารับผิดชอบเท่าๆ กัน อีกฝ่ายจะมาตำหนิพวกเขาได้ชั้นเหรอ

มีหรือเจ้าไล่นหวงจะยอมรับ เมื่อตัวถูกควบคุมเอาไว้ ปากก็ด่าทอหยาบคายไม่หยุดหย่อน

หย่าฉีกับโรสต่างตะลึงงัน แม้แต่ด้าบั้นก็ยงมาโน้มหน้าให้พวกเฉิงซื่อไว้หน้ากันสักหน่อย อยาก่อเรื่องกันที่นี้เลย

หลังชูหยิบขนมปังชิ้นหนึ่งมาจากด้านข้าง ก่อนจะยึดมันใส่ปากของเจ้าไล่นหวงที่กำลังอ้ากว้างตาชอดๆ

โลกกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง

"ตอนนี้เขาเป็นผู้ต้องสงสัย ว่ากันตามกฎหมายแล้วก็ต้องให้ความร่วมมือต่อการสืบสวน ต้องสอบสวนให้แน่ชัด พวกคุณวางใจเถอะ เราไม่จับคนดีฯไปอย่างไม่เป็นธรรมเนียมนอน" หลังชูพูดกับด้าบั้นแห่งโรงเตี๊นรำบก็หันไปพูดกับเฉิงซื่อ "เอาละ นายพาเขากลับไปก่อนเถอะ เดี่ยวฉันค่อยตามไป"

เฉิงซื่อถลึงตาใส่เขา "ทฤษฎีกันนี้!"

"หย่าฉีเป็นคนที่นี่ยากอย่างนี้ จูๆ ฉันทึจะไปที่ไปเลยอย่างนั้นได้เหรอ ให้เราได้ใช้เวลาด้วยกันอีกสักพักหนึ่งเถอะ"

หลังชูยิ้มให้หย่าฉี หย่าฉีก็หน้าแดงทันที

เจียงซื่อค้นปากเหลือเกิน เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้แล้วลดเสียงลง "สามมือที่ภักตาคารเต๋อซิง แล้วฉันจะไปเลย!"

หลังซู่ไม่สบอารมณ์ "ปล้นกันหรือไง มือเดียว ไม่มากกว่านี้แล้ว!"

เจียงซื่อพูดต่อ "สองมือ น้อยกว่านี้ฉันก็ไม่ไปเหมือนกัน จะคุมตัวเจ้าไล่นหวง คุนยาเต๋นร่าอยู่ที่นี่แหละ"

หลังซู่โบกมือเหมือนไล่แมลงวัน "สองมือ รีบไสหัวไป!"

เจียงซื่อหัวเราะคิกคัก "ไม่เสียตายแล้วที่คืนนี้ไม่ได้ใกล้ชิดกับโรสมากกว่านี้ เขาลากเจ้าไล่นหวงจากไปอย่างพึงพอใจ"

"เฮอะ ในคืนนี้ นับตั้งแต่นี้ไปก็จะเป็นเวลาของเราแล้วนะ" หลังซู่ยื่นมือให้หย่าฉืออย่างสุภาพบุรุษ "ไม่ทราบว่าย่าฉือจะให้เกียรติผมอีกสักเพลงได้หรือเปล่า"

"เป็นเกียรติอย่างยิ่งค่ะ" หย่าฉืออมยิ้ม

แต่ความสุขในคืนนี้ก็ไม่อาจอยู่กับเธอได้นานนัก

เมื่อเพลงเต้นรำดำเนินไปได้ครึ่งหนึ่ง ความวุ่นวายเล็กๆ ะลอกหนึ่ง ก็กระเพื่อมจากข้างนอกเข้ามาข้างใน

คนที่ออกไปรับหน้าก่อนเป็นตำบลสองสามคน ไม่นานพวกเธอก็ต้องถอยร่นกลับเข้ามา อีกทั้งสีหน้าก็ดูไม่ดีเอาเสียเลย แต่ก็ยังฝืนยิ้มยกมูมปากขึ้น

คนที่ถูกทิ้งให้เคืองคว้างอย่างโรสนั้นไม่ต้องพูดถึง ส่วนคนที่รับแขกอยู่ในโรงเต้นรำมาหลายปีอย่างหย่าฉือ แ่ดูก็รู้แล้วว่าทำไมดี

อย่างนี้แสดงว่ามีคนใหญ่คนโตมา

ไม่ใช่คนที่ชอบโอ้อวดแต่ที่จริงกลวงเปล่าอย่างเจ้าไล่นหวง ทว่าเป็นคนใหญ่คนโตที่ไปกระตุกหนวดไม่ได้จริงๆ

ลูกค้าและสาวเต้นรำมากมายไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็หลีกเลี่ยงให้ อีกรฝ่ายโดยพร้อมเพรียง พวกเขาถอยแหวกออกเป็นสองฝั่งตามสัญชาตญาณ

คนที่อยู่หน้าสุดสองคนเป็นตำรวจฝรั่งจุกโด่งตาลึก ถึงจะบอกว่าเป็นตำรวจฝรั่ง แต่ดูก็รู้ว่ามาจากเซตเซา* ทว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของทุกคน

* พื้นที่ในจีนที่ให้สัมปทานแก่ต่างชาติเพื่อเช่า เป็นเขตใหญ่ที่มีตำรวจทำหน้าที่ในเขตนั้นโดยเฉพาะ

กลับเป็นสองคนที่เดินตามหลังพวกเขา

คนหนึ่งเป็นชาวตะวันตก อีกคนเป็นชาวจีน

ชาวตะวันตกสวมเครื่องแบบตำรวจ เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในสำนักงาน
กิจการตำรวจเขตเช่าสาธารณะ

ปีนี้ทั่วเซี่ยงไฮ้ตลอดทั้งแผ่นดินจีน ชาวตะวันตกถือเป็นพวกที่จะไป
มีเรื่องด้วยไม่ได้ ขอเพียงเป็นที่ซึ่งมีชาวตะวันตกปรากฏตัว เรื่องง่ายๆ ก็
กลายเป็นเรื่องซับซ้อนยุ่งยากเสมอ

ส่วนคนจีนที่เดินเคียงบ่ามคานั้น...

ใบหน้าที่อยู่ใต้หมวกถูกปิดไว้ครึ่งหนึ่ง จนเกิดการประสานของแสง
และเงาภาพของเขาจึงดูเลือนรางแต่กลับดึงดูดใจคนที่มองอยู่ให้อยากค้นหา
ความจริงมากขึ้นไปอีก

จากนั้นเขาก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ใบหน้าทั้งหมดเผยออกมาได้แสงไฟ

หลายคนส่งเสียงอุทานอยู่ในใจ แต่เสียงเหล่านั้นไม่นานก็ต้องเงียบลง
ด้วยความเกรงกลัวมาดของอีกฝ่าย ช่วงขณะนั้นพวกเขาไม่อาจแยกแยะได้
อย่างชัดเจนว่าการอุทานเมื่อครู่เป็นเพราะกลัวอายหรือเพราะรูปลักษณะของ
อีกฝ่ายกันแน่

หลังจากบ่ย่าจี้ก็หยุดฝีเท้าที่กำลังเดินร่าเช่นกัน พวกเขามองดูคนพวกนั้น
เดินผ่านฝูงชนมากมายมาทางตนเอง

หย่าจี้หนึ่งงันไปเล็กน้อย เธอเริ่มทบทวนความทรงจำของตนว่าได้ไป
ล่องเินตำรวจฝรั่งเอาไว้หรือไม่

หลังซู่หรือตาลงเล็กน้อย

รองเท้าหนังเงาวับยามเหยียบย่ำบนพื้นกระเบื้องก็เกิดเป็นเสียงคล้ายกับ
กองกำลังนับพันนับหมื่น

หย่าจี้ตื่นตระหนกจนไม่ทันสังเกตว่าสายตาของผู้ชายที่สวมเสื้อโค้ดนั้น
จับจ้องอยู่ที่หลังซู่ตั้งแต่นั้น

จู่ๆ หลังซู่ก็หัวเราะออกมาอย่างเกียจคร้าน

"อ้าว คุณเยวี่นี่เอง ดูจากระดับของคุณแล้ว ทำไมถึงไม่ไปไปเล่นหมิน

เขียนเล่ออู่กุง แต่มาที่โรงเต๋นรำเล็ก ๆ อย่างพลอเรนซ์นี่ล่ะครับ"

หย่าฉีสงสัยอยู่เล็กน้อย

ประโยคนี้อ่านดูเหมือนทั้งคู่รู้จักกันมาก่อน

พวกเขาอยู่ในระยะประชิด เผชิญหน้ากันตรง ๆ

ขณะที่ยังไม่เข้าใจอะไรแน่ชัด หย่าฉีก็ได้ยินชายสวมเสื้อโค้ตเอ่ยว่า
"ตัวอ้วนหนึ่งตายแล้ว"

สีหน้าสบาย ๆ ไม่ใส่ใจอะไรนักของหญิงเปลี่ยนไปเล็กน้อย

จากนั้นนายตำรวจระดับสูงที่ยืนข้างผู้ชายคนนั้นก็เอ่ย "พวกเราสงสัยว่า
ฆาตกรคือคุณ"

บทที่ 2

ตู่ฉินหนิงเป็นใครนะหรือ

เธอเป็นเพื่อนสมัยมัธยมของหลิงซู และยังเป็น...แฟนเก่าของเขาอีกด้วย
ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังเป็นความทรงจำวัยรุ่นอันแสนงดงามในใจของ
เหล่าเพื่อนผู้ชายโรงเรียนเดียวกันเกือบทั้งโรงเรียนอีกต่างหาก

แม้แต่คนแซ่เยวี่ที่อยู่ตรงหน้าเขาก็เคยชอบเธอเช่นกัน

เยวี่ตั้งตงพูดอย่างนั้นออกมาแล้วหลิงซูก็อยากจะหลุดปากออกไป
เหลือเกินว่าเป็นไปไม่ได้ แต่อีกฝ่ายดูไม่เหมือนกำลังล้อเล่นเลยสักนิด

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่นั้นเหมือนบ่อน้ำลึก จับจ้องเขาโดยไม่ละสายตา
ไปไหน ในดวงตาคู่นั้นแฝงเอาไว้ด้วยความแหลมคมที่โหมซัดมาราวกับกำลัง
ตรวจสอบการตอบสนองของหลิงซูว่าจริงเท็จเพียงใด

"เรื่องเกิดขึ้นเมื่อไหร่" หลิงซูถาม

เยวี่ตั้งตงไม่ตอบ หลิงซูเดาว่าอีกฝ่ายคงไม่ยอมให้เขามีโอกาสหา
ช่องทางคาดเดาเกี่ยวกับคดีได้

หรือก็คือในสายตาของคนแซ่เยวี่ ตอนนี้เขาเป็นผู้ต้องสงสัยรายใหญ่
ที่สุดไปแล้ว

หลิงซูแบมือผายออก "คืนนี้หลังจากเลิกงานฉันก็มาที่ฟลอร์เรนซ์เลย
ไม่มีเวลาไปก่อคดีอะไรหรอก ทุกคนที่นั่นเป็นพยานให้ได้ทั้งนั้น"

เยวี่ตั้งตงอ้อยเสียดเสียงเรียบ "ศพถูกพบสองชั่วโมงก่อน แต่เสียชีวิตเกิน

สองชั่วโมงมาแล้ว ฉันไม่ใช่ตำรวจที่ทำคดีนี้ ถ้านายมีอะไรจะพูดก็ค่อยพูด ตอนให้ปากคำก็แล้วกัน"

เขาว่าพลางถอยไปหนึ่งก้าวแล้วแนะนำตำรวจชาวต่างชาติข้างกาย

"ท่านนี่คือคุณสมิธจากสำนักงานกิจการตำรวจเขตเช่าสาธารณะ ตอนที่เกิดเหตุฉันกำลังประชุมเป็นการส่วนตัวกับเขาอยู่พอดี เนื่องจากผู้ตายเคยรู้จักทั้งฉันและนาย ฉันเลยออกปากมาเป็นเพื่อนคุณสมิธด้วย"

หลังชูเอ่ย "ที่นี่ไม่ใช่เขตเช่าสาธารณะ และฉันก็ไม่ใช่นักอัยการในเขตเช่าสาธารณะด้วย เรื่องนี้ฉันคงต้องรายงานให้ผู้กำกับการของฉันทราบ"

สมิธพูดภาษาจีนคล่องมาก "คุณหลังชูใช่ไหมครับ ตอนที่พวกเรามา คุณเวียก็ได้เกริ่นสถานการณ์คร่าวๆ ของคุณให้ผมทราบแล้ว ผมเองก็จะส่งคนไปแจ้งผู้กำกับการของคุณด้วย ตอนนี้เชิญคุณไปกับพวกเราเถอะครับ"

ชาวต่างชาติคนนี่เครื่องแต่งกายทั่วทั้งตัวมีราคาไม่เบา คงจะเป็นคนสำคัญสักคนในสำนักงานกิจการตำรวจแน่นอน

ตำรวจฝรั่งสองคนข้างหลังมองมาเหมือนเสื้อจ้องเหยื่อ รวากับว่าหากหลังชูทำทริคต่อต้านแม้แต่บ่อยก็จะพุ่งเข้ามาจับเขาเอาไว้ทันที

บริเวณเอวของคนเหล่านี้ดูตุงแน่น นอกจากกระบองของตำรวจแล้ว จะต้องมียืนด้วยอย่างแน่นอน

พวกเขาขี้น้ำซัดกันไปนานแล้ว พวกเขาตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

หลังชูเหมือนแกะน้อยที่ถูกล้อมรอบด้วยสัตว์ร้าย ไม่ว่าจะหนีอย่างไร ก็คงหนีไปจากวงล้อมนี้ไม่ได้

เหยื่อของคืบนี้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว

เขามองเวียตั้งดัง

สายตาของเวียตั้งดังลึกล้ำจนไม่สามารถบอกความหมายในสายตานั้นได้

ในสายตาของหลังชู อีกฝ่ายดูห่างไกลสูงส่ง เหมือนมาชมสถานการณ์เพื่อความสนุกสนานเท่านั้น หากตกอยู่ในกำมือของคนแซ่เวียแล้ว คืบนี้เขาคงต้องพบกับเรื่องที่ได้รับผิดชอบไม่ไหวแน่

หลังชูพูดในใจ ครั้งหน้าก่อนออกจากบ้านต้องดูปฏิทินโหราศาสตร์หน่อย

แล้วละ

ว่ากันว่าสถานีตำรวจกลางแห่งเขตเซาฝรั่งเศสนั้นสมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นต้นแบบของสถานีตำรวจทุกแห่งในเซียงไฮ้ทั้งของเขตเซาและสถานีตำรวจทั่วไป

ว่ากันว่าสถานีตำรวจเขตเซาแต่ละท้องที่เคยมาเยี่ยมชมเรียนรู้จากสถานีตำรวจกลางแห่งเขตเซาฝรั่งเศสแล้วทั้งสิ้น แต่นั่นเป็นเรื่องตั้งแต่ก่อนหลังซู่จะมาเป็นตำรวจ

แล้วก็ว่ากันว่าบรรดาสถานีตำรวจของเขตเซาสาธารณะทั้งหลายต่างเลียนแบบกฎระเบียบของเขตเซาฝรั่งเศสทั้งนั้น

หลังซู่ไม่เคยไปสถานีตำรวจกลางแห่งเขตเซาฝรั่งเศส

ในสายตาของเขา สถานีตำรวจเหล่าจ๋า* ที่ตั้งอยู่ในเขตเซาสาธารณะอันแสนรุ่มรวยก็คงจะดีกว่าสถานีตำรวจท้องถิ่นเล็กๆ เก่าๆ ของพวกเขาอย่างไม่ต้องสงสัย อย่างน้อยแม้แต่พวกโตะก็เป็นของใหม่ทั้งนั้น

ทว่า...สถานที่ที่สอบปากคำทั่วผืนแผ่นดินนี้ก็ล้วนเหมือนกันทั้งหมด

"ชื่อแซ่ ที่อยู่ อาชีพ"

"หลังซู่ หลังที่มีส่วนประกอบน้ำสองจุด ซู่จากคำว่าศูนย์กลาง** อยู่บ้านเลขที่สามสิบหก สะพานจุงยา เขตอินเสียง ตอนนี้เป็นเจ้าหน้าที่อยู่สถานีตำรวจเซียงวัน"

"เมื่อวานกับวันนี้คุณอยู่ที่ไหนบ้าง"

"กลางวันไปทำงาน กลางคืนกลับบ้านนอน"

"พูดให้ละเอียดหน่อย"

หลังซู่ตอบว่า "เมื่อวานเลิกงานประมาณสี่โมง ทุ่มวันหนึ่งนัดผมไป

* สถานีตำรวจเหล่าจ๋า เป็นสถานีตำรวจเขตเซาสาธารณะเขตย่อยแห่งหนึ่งในเซียงไฮ้ สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1860 และยุบไปในปี ค.ศ. 1943

** ตัวอักษรจีนจะมีส่วนประกอบด้านหน้า ด้านบน ด้านล่าง ในที่นี้คำว่าหลังในชื่อของหลังซู่ เขียนว่า 凌 ซึ่งด้านหน้าเป็นขีดสั้นๆ (หรือเรียกว่าจุด) สองจุด ส่วนประกอบสองจุดนี้เรียกว่าส่วนประกอบ 'เหลียงเตียนสุ่ย' (น้ำสองจุด) ส่วนคำว่าซู่ 馮 มาจากคำว่าจุงซู่ 中馮 แปลว่าศูนย์กลาง

ร้านกาแฟชินเยวี่ พวกเราอยู่ที่นั่นกันประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง หลังจากนั้นผมก็ไปส่งเธอกลับบ้าน แล้วเราก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย..."

"เดี๋ยวนะ" ตำรวจผู้บันทึกคำให้การขัดจังหวะเขา "พวกคุณเป็นหนุ่มสาว อยู่กันสองต่อสองที่นั่นตั้งหนึ่งชั่วโมงครึ่งเลยหรอ"

หลังชูเอนกายพิงด้านหลังอย่างเกียจคร้าน

"ผมก็บอกแล้วไง ตอนนั้นประมาณบ่ายสี่โมง ฟাঁสวางโรชขนาดนั้น นอกร้านกาแฟก็มีคนเดินไปเดินมา ในร้านก็ยังมีพนักงานต้อนรับกับลูกค้าคนอื่น ๆ อีก จะเรียกว่าหนุ่มสาวอยู่กันสองต่อสองได้ยังไง"

ตำรวจขมวดคิ้ว กำลังจะเอ่ยคำหั้น แต่สายตา ก็ไปหยุดอยู่ที่ชุดแบบ ตะวันตกบนตัวหลังชูแล้วก็ชะงักไป

สิ่งที่หลังชูสวมอยู่คือชุดสูทสามชิ้น* แบบที่กำลังได้รับความนิยมที่สุด เพียงแต่สูทตัวนอกไม่ได้ติดกระดุม และแขนทั้งสองข้างของเขาก็กางออก ในขณะที่นั่งลงไปบนเก้าอี้ เผยให้เห็นเนกไทสีแดงสดมีลวดลายสีเงินดูเด่น สะดุดตา

ยุคนี้คนที่สวมชุดตะวันตกแบบนี้มีไม่น้อย แต่วัสดุดีๆ กับวัสดุแยๆ นั้น มีความแตกต่างกันมาก อธิบายว่าแต่เนกไทสีแดงลายสีเงินเส้นนี้เลย...

ตำรวจเลื่อนสายตาไปมองสมิทกับเยวี่ตั้งถึงที่นั่งอยู่ข้างๆ เมื่อเห็นทั้งสองคนนั้นไม่ได้สังเกต เขาก็ค่อยกระแอมให้คอโล่งแล้วว่า "เอาล่ะ เลิกเล่นล้อเสี่ยที! คุณกับตุ๋อวันหนิงเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันสมัยมัธยม แล้วก็เคยคบหากันด้วย ใช่หรือไม่ใช่"

"ใช่ ตอนนั้นครอบครัวของเราสองคนก็ถือว่าสถานะเหมาะสมกัน พวกผู้ใหญ่ก็ยอมจับคู่ให้พวกเราอยู่แล้ว"

"แต่ตอนหลังตุ๋อวันหนิงกลับไปแต่งงานกับหยวนปิง ลูกชายของขุนศึกหยวนปิงเต้า"

หลังชูถอนหายใจ "พี่ชาย คิดไปถึงไหนเนี่ย เห็นผมเป็นพวกหิวแล้ว"

* ชุดสูทสามชิ้น หมายถึงชุดสูทที่ประกอบด้วยกางเกง เสื้อกั๊กตัวใน และเสื้อสูทตัวนอก ซึ่งตัดเย็บมาเป็นชุดเดียวกัน

ไม่เลือกกินจนไปลงมือกับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ววันหรือ ขอแค่ผมกระดิกนิ้ว ก็มีสาวสวยทั่วทั้งเซียงไฮ้มาหาถึงที่แล้ว คงเข้าแถวกันตั้งแต่แม่น้ำหวงผู่ไปจนถึงสนามกีฬาวันกั๋ว* โน่นล่ะ"

ตำรวจเคาะโต๊ะ "อย่าเบี่ยงประเด็น!"

น้ำเสียงของเขาไม่ได้เข้มงวดอะไร อาจเพราะเห็นแก่หลังซูที่ท่าอาชีพร่วมกัน ดูจากการแต่งตัวแล้วฐานะทางบ้านก็คงไม่เลว และก็อาจเพราะสนิทกับเยวี่ยั้งถึงนั่งอยู่ข้างๆ เขาจึงไม่กล้าทำตัวโหดมากนัก

หลังซูเอ่ย "ดูแต่วันหนึ่งแต่งงานแล้วก็มานัดพบผมหลายครั้ง แต่ผมไม่ได้ไป ตอนหลังเธอส่งคนรับใช้มาขอร้องอ้อนวอนอยู่เรื่อยๆ ผมเลยไปพบเธอ สองสามครั้ง พวกคุณคงไปสอบถามคนที่คุหาสน์สกุลหยวนมาแล้วล่ะมั้ง คำพูดของพวกเขาจะพิสูจน์ได้ว่าผมไม่ได้โกหก"

"เธอขอร้องอ้อนวอนคุณเรื่องอะไร"

"ก็มีแต่เรื่องที่หลังแต่งงานเธอไม่มีความสุข อยากจะมาระบายโน่นนี่ให้ผมฟังถึงความคับแค้นของเธอนั้นแหละ"

"แล้วเมื่อวานตอนบ่ายที่ดู่วันหนึ่งไปพบคุณ เธอพูดอะไร"

"เธออยากหนีไปกับผม แต่ผมไม่ได้ตกลง"

ขุนศึกหยวนปิงเต้าแห่งชวนซีผู้โด่งดังเกรียงไกร เมื่อถูกริบอำนาจไปแล้ว ก็พักอาศัยอยู่ในเซียงไฮ้ เขามีลูกชายเพียงคนเดียวนั้นก็คือหยวนปิง

ตอนที่หยวนปิงเต้ามีอำนาจ เขาขูดเลือดขูดเนื้อประชาชนไปไม่น้อย ทรัพย์สินที่ได้มาเหล่านั้นภายหลังก็ทิ้งเอาไว้ให้หยวนปิง เรียกได้ว่าหยวนปิงเกิดมาก็นั่งบนกองเงินกองทองแล้ว

แต่หยวนปิงก็เป็นคนชายเจ้าสำราญผู้โด่งดังแห่งหาดเซียงไฮ้เช่นกัน วันนี้เลี้ยงนางจิว พงู่นี้ไปคลุกคลีหวานชื่นกับดาราดัง ตอนที่ดู่วันหนึ่งแต่งงานก็อยู่หลังการจมนสิ้นสะเทือนไปครึ่งหาดเซียงไฮ้ จนถึงตอนนี้นัยยังมีหลายคนจำได้เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเสียด้วยซ้ำ

* สนามกีฬาวันกั๋ว หรือปัจจุบันคือ Shanghai Vango Sports Center อยู่ใกล้กับแม่น้ำหวงผู่ ระยะทางจากริมแม่น้ำมาถึงสนามกีฬาประมาณไม่กี่ร้อยเมตร

กองเงินกองทองที่พ่อทิ้งเอาไว้ให้ลูกชายผลาญหมดในระยะเวลาไม่กี่ปี การแต่งงานผูกสัมพันธ์ระหว่างสกุลหยวนและสกุลตู้ที่เหมือนสวรรค์สร้าง ก็ยอมค่อยๆ กลายเป็นเรื่องเศร้าให้คนเขาไปซุบซิบนินทา

ในสายตาคนนอก คุณนายหยวนอย่างตู้วั้นหนึ่งก็ยังดูเป็นแม่ผีเสื้อ แสงงามที่สดใสรุ่งเรืองเสมอ ข้าวของในชีวิตประจำวันของเธอไม่ได้ดูค่อยไปกว่าตอนที่แต่งงานเข้าสกุลหยวนใหม่ๆ เลย เธอถึงกับเป็นคนแต่งตัวนำสมัย อยู่บ่อยๆ เสียด้วยซ้ำ

หญิงสาวที่ทั้งสาวทั้งสวยเช่นนี้กลับถูกขังอยู่ในห้องนอนบ้านตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้นยังเผยแพร่เรื่องเบื้องหลังอันน่าตกใจว่าเคยคิดจะหนีไปกับคนอื่น อีกด้วย

ตำรวจอำเภอพะงาบๆ ลีนพันกันพูดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง "นี่คุณล้อผมเล่น อยู่หรือเปล่า"

หลังชู้ยกไหล่ "ก็คุณถามผม ผมก็แค่ตอบไปตามความจริงเท่านั้นเอง อีกอย่างผมดูดีและไม่ถือตัวว่าไอ้ชู้ยาหยวนบิงนั้นตั้งหลายเท่า ถ้าตู้วั้นหนึ่ง ยังไม่ล้มความรักครั้งเก่าระหว่างเรามันจะแปลกอะไรล่ะ"

อีกฝ่ายจะถามต่อ แต่จู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงกระแอมเบาๆ มาจากด้านข้าง จึงกลับมาตั้งสติไม่มัววนเวียนอยู่กับเรื่องซุบซิบ และรีบสบปากคำอย่าง ตรงไปตรงมาต่อ

"หลังจากนั้นล่ะ"

หลังซุบซิบว่า "เธอเสียใจมาก รังผมให้อยู่คุยเรื่องเก่าสมัยเรียนกับเธอ ตั้งนานสองนาน หลังจากนั้นผมเห็นสภาพจิตใจเธอยังดูไม่ค่อยดีก็เลยไปส่งเธอ กลับบ้าน"

"คนที่ดูแลหาสน์สกุลหยวนบอกว่าหลังจากนั้นคุณกับหยวนบิงทะเลาะกัน อยู่หน้าประตูดูแลหาสน์สกุลหยวน"

"เขาเห็นผมแล้วก็รู้สึกว่าคุณตัวเองดูดีกว่า อิจฉาที่ผมอายุน้อยกว่า มีความสามารถกว่า ก็ต้องรู้สึกว่าคุณดูซัดหุ้ดตาอยู่แล้ว"

ตำรวจไม่พอใจ "จริงจังหน่อย!"

หลังซุเอ่ยด้วยน้ำเสียงใสซื่อ "ใครล้อคุณเล่นกันเล่า"

"พวกคุณทะเลาะกันอยู่นานแค่ไหน"

"จำไม่ได้แล้ว คงประมาณครึ่งชั่วโมงล่ะมัง"

"จากนั้นคุณไปไหนต่อ"

"ผมไปกินบะหมี่ที่ร้านบะหมี่ตำรับสกุลเซียว"

"คุณออกจากคฤหาสน์สกุลหยวนกี่โมง กลับถึงบ้านกี่โมง"

"ออกมาสักหกโมงเย็นได้ กลับถึงบ้านก็ห้าทุ่มกว่า"

ตำรวจเอ่ยประซัด "คุณอยู่ร้านบะหมี่ตั้งห้าชั่วโมงกว่าเซียวหรือ คงกินสิบสามไม่ไหวหรอกมัง"

หลังซุถอนหายใจ "พี่ชาย ไม่เคยกินบะหมี่คลุกน้ำมันหอมเจียวของที่นี่ใช่ไหมล่ะ รสชาตินี่นะ จู้ๆ ผมน่าจะสนิทกับเจ้าของร้านบะหมี่ พอฟ้ามืดบู๊ปเขาก็จะตั้งหม้อ ใส่น้ำซุปที่ก้นหม้อ ใส่พริกสับละเอียด ลวกเนื้อวัวเนื้อแพะ แล้วก็ใส่เปลือกถั่วกับเนื้อปลาลงไปหน่อย..."

คืนนี้เส้นเหรินเจียเพิ่งกลับบ้าน นั่งพักกันยังไม่ทันร้อนก็ถูกเรียกให้กลับมาบันทึกคำให้การ อาหารเย็นเขาก็ยังไม่ได้กิน มีแต่ความคับแค้นอยู่เต็มท้องไปหมด

เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดถึงชื่ออาหารอย่างออกรสราวกับมีหม้อตั้งเตาเดือดปุดอยู่ตรงหน้า ในนั้นยังมีวัตถุดิบหม้อไฟต่างๆ นานาต้มอยู่อีก เขาก็เริ่มน้ำลายไหลไม่หยุด รู้สึกอยากจะพุ่งตัวออกไปเดี๋ยวนั้น

"หยุด!" เส้นเหรินเจียรีบตะโกนห้าม "คุณกำลังจะบอกว่าห้าชั่วโมงกว่านั้นคุณกินหมี่คลุก กินหม้อไฟอยู่จนหรือ"

หลังซุพยักหน้า "พวกเราก็กินไปคยุไปนั่นแหละ ห้าทุ่มเที่ยงคืนค่อยกลับบ้านมันจะแปลกตรงไหน"

"ใครเป็นพยานให้คุณได้บ้าง"

"เซียวกั้วเหวย เจ้าของร้านบะหมี่ตำรับสกุลเซียว พวกคุณไปตามตัวเหล่าเซียวมาถามก็รู้แล้วไม่ใช่หรือ"

"ร้านบะหมี่ตำรับสกุลเซียวที่คุณพูดถึงคือร้านที่อยู่ถนนหนิงทงหรือเปล่า"

"ใช่แล้ว"

"เมื่อคืนตอนตีสาม มีไฟไหม้ที่บ้านหลังหนึ่งบนถนนเหิงทง เจ้าของบ้าน ทั้งชายหญิงหนีไม่ทัน แม้แต่เด็กกับคนรับใช้ก็ถูกไฟคลอกตายอยู่ข้างใน ไฟลามไปถึงร้านบะหมี่ข้างๆ เมื่อไฟดับแล้วพวกเราถึงพบว่าในร้านบะหมี่ มีศพชายคนหนึ่งถูกไฟคลอกจนหน้าไม่เหลือเค้าโครงเดิม ถ้าไม่ผิดจากที่คาด น่าจะเป็นเจ้าของร้านชื่อเซียวกั๋วเหวยที่คุณพูดถึงนั่นแหละ"

เสียงนิ้วเคาะโต๊ะเป็นจังหวะเบาๆ พลันชะงัก

หลังซู่เริ่มรู้สึกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลแล้ว

ตอนแรกเขาคิดว่าการสอบปากคำนี้เป็นเพียงขั้นตอนทางราชการทั่วไป และอาจเพราะเขียยี้ตั้งถึงรู้ว่าเขามีการติดต่อกับตู้่อวันหนิงก่อนเธอจะเสียชีวิต ดังนั้นจึงให้สมิธมาสร้างความลำบากให้เขาสักหน่อย

แต่ตอนนี้ดูท่าจะไม่ได้เป็นอย่างนั้น

ตู้่อวันหนิงตายแล้ว และก่อนตายก็อยากหนีไปกับหลังซู่

หลังซู่ยังทะเลาะกับหยวนปิงสามีของเธอต่อหน้าทุกคนจนเกือบจะลงไม้ลงมืออีกด้วย

ในสายตาของคนอื่น หลังซู่กับตู้่อวันหนิงมีความสัมพันธ์กัน แม้ความสัมพันธ์จะไม่ชัดเจน แต่ถึงอย่างไรพวกเขาสองคนก็ต้องมีเยื่อใยอยู่บ้างแน่นอน

เขียยี้ตั้งถึงบอกว่าตู้่อวันหนิงเสียชีวิตมานานกว่าสองชั่วโมง แสดงว่าเป็นเรื่องที่น่าจะเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นอีก

ช่วงเวลานั้นหลังซู่มีเวลาอยู่ห้าชั่วโมงกว่าพอดี เขาไม่ได้อยู่บ้าน และไม่ได้เข้าเวรทำงานด้วย เขากำลังคุยเล่นอยู่กับเจ้าแก็ร้านบะหมี่ตำรับสกุลเซียวกั๋ว

แต่ตอนนี้เจ้าแก็ก็ตายแล้ว ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าคำพูดของเขาเป็นความจริงหรือไม่

"ทำไมถึงสงสัยผมล่ะ" หลังซู่พูดซ้ำๆ "ผมไม่มีแรงจูงใจในการฆ่าคน ผมจะฆ่าตู้่อวันหนิงเพื่ออะไร"

คนที่พูดคือเขียยี้ตั้งถึง

"นายบอกว่าตัวอ้วนหนังอยากจะหนีไปกับนาย นั่นคือคำพูดของนาย เพียงฝ่ายเดียว ในความเป็นจริงอาจจะตรงกันข้ามก็ได้ นายอาจจะอยากพาตัวอ้วนหนังหนีไป แต่ตัวอ้วนหนังไม่เห็นด้วย หยวนบิงพบว่าหลังแต่งงานเธอยังไปมาหาสู่กับนายอยู่ ดังนั้นเมื่อวานหลังจากที่นายกลับไปแล้วเขาจึงทะเลาะกับตัวอ้วนหนังแล้วก็ออกมาจากบ้าน ส่วนนายก็ใช้โอกาสนั้นกลับไปที่คุกหาสน์สกุลหยวนเพื่อจะโน้มน้าวให้เธอใจอ่อนยอมหนีตามนายไป แต่ตัวอ้วนหนังเกิดสำนึกผิดเลยปฏิเสธ นายจึงบันดาลโทสะพลังมือบีบคอเธอเสียชีวิต"

หลังชูปรบมือ "เหล่าเยวี่ พวกเราก็นับเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันมานะ ทำมาเมื่อก่อนฉันไม่เคยรู้เลยว่านายมีความสามารถในการปั้นน้ำเป็นตัวด้วย"

เยวี่ตั้งดังเอ่ยเสียงเรียบ "ฉันกำลังคาดเดาอย่างสมเหตุสมผล ยิ่งไปกว่านั้น เราก็จะเอออีกอย่างหนึ่งที่สำคัญมากด้วย"

หลังชูชูกมือ "เดี๋ยวนะ เมื่อกี้นายบอกว่านายไม่ใช่ตำรวจ แคเพราะเรารู้จักกันมาก่อนก็เลยตามมาด้วย งั้นตอนนี้นายมาสอบถามเรื่องคดีด้วยสถานะอะไรไม่ทราบ"

สมิธที่อยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้นทันที "ศาสตราจารย์เยวี่มาเป็นที่ปรึกษาให้สำนักงานกิจการตำรวจของเราเป็นพิเศษ สามารถเข้าร่วมการสืบสวนสอบสวนคดีไหนก็ได้ทั้งนั้นครับ"

"...ที่ปรึกษาคนนั้นเพิ่งได้รับเชิญมาเมื่อวินาทีที่แล้วใช่ไหมเนี่ย"

สมิธไม่ได้สนใจการประชดประชันของหลังชู เขายืนขึ้น ก่อนตอบว่าเยวี่ตั้งดัง

"ผมมีธุระนิดหน่อย เรื่องที่นี้ก็ฝากคุณด้วยแล้วกันครับ"

ประตูเหล็กเปิดออกแล้วก็ปิดลงอีกครั้ง

เมื่อก่อนหลังชูนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเสมอมา เขาไม่เคยคิดว่าวันหนึ่งตัวเองจะต้องกลายเป็นผู้ต้องสงสัย

ถือว่าเป็นประสบการณ์แปลกใหม่จริงๆ

ปกติเวลานี้เขาจะไปกินม้อดักที่ร้านบะหมี่ตำรับสกุลเซี่ยวนานแล้ว

เยวี่ตั้งดังเอ่ย "คดีนี้เกิดขึ้นในเขตเช่าสาธารณะ ดูจากความมีชื่อเสียง

ของตู้่อวินหนิงและเส้นสายของหยวนปิงแล้ว เรื่องนี้ต้องลงหนังสือพิมพ์ให้ทุกสายตาได้เห็นแน่ สมิธจะถือว่าเรื่องนี้เป็นผลงานของเขา พี่เขยของนายที่มีตำแหน่งในเทศบาลนครคนนั้นนะ ต่อให้คิดจะยื่นมือเข้ามาแทรกก็ไม่มีกำลังพอหรอก ฉันแนะนำว่าทางที่ดีที่สุดนายควรพยายามเผชิญหน้าแล้วให้การอย่างตรงไปตรงมาดีกว่านะ"

หลิงซู่หาว "ที่นายบอกว่าเพิ่งเจอบางอย่างที่สำคัญนั้นนะ คืออะไร"

"ตรงซานพักหน้าต่างในห้องนอนที่เกิดเหตุของตู้่อวินหนิง เราพบรอยเท้าข้างขวารอยหนึ่ง หลังจากพิสูจน์แล้วพบว่า เป็นรอยจากรองเท้าตำรวจ ยิ่งไปกว่านั้นขนาดของมันก็..."

เขามองรองเท้าของหลิงซู่

"เท่ากับขนาดรองเท้าของนายพอดี"

หนึ่งวันก่อนวันสุดท้ายของปี หลิงซู่ไม่ได้รู้สึกใกล้เคียงกับความรื่นเริงที่ได้ฉลองปีใหม่แม้แต่น้อย เขากลับค้นพบว่าตนกำลังร่วงลงสู่หลุมพราง

ทั้งบนล่างซ้ายขวาล้วนถูกโอบล้อม มันล้อมเขาเอาไว้ทุกทาง แน่นหนาไร้ซึ่งทางออก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3GFptbl>